

וְאָמַר לִיה רַב בְּהֵינָא לרב פפי, אִילוּ הָדַר – חזר בעלה וקני – וקנה
נכסים אחרים, מִי לֹא שִׁקְלָא – האם אינה נוטלתם בחוב כתובתה,
הלא מחלה רק על השיעבוד שיש לה על חלקן של הבנות משום
שעשאה שותף ביניהן, אבל לא מחלה על חוב כתובתה עצמו.
וְכִינּוּ דְאִילוּ הָדַר – חזר בעלה וקני נכסים, שִׁקְלָא – נוטלתם בחוב
כתובתה, הִשְׁתָּא נָמִי שִׁקְלָא – גם עתה תטול בחוב כתובתה נכסים
אלו של הבת עצמה שחזרו לרשות הבעל, שאין לחלק בינם
לנכסים אחרים שקנה, והם חזורים ומשתעבדים לכתובתה.
הגמרא מביאה מעשה בו הבעל לא חילק את כל נכסיו, ודנה אם
דינו דומה לאמור לעיל: הָהוּא שָׂכִיב מֵרַע דְּפִלְגִינְהוּ לְנִכְסֵיהּ –
שחילק את נכסיו, לְאִתְּתֵיהּ וְלִבְנֵיהּ – לאשתו ולבניו, אולם לא חילק
את כולם, אלא שִׁיר חַד דִּיקְלָא וְדִקְלָא – (דקל) שלא נתנו. כָּבֵר רַבִּינָא
לְמִימַר – חשב רבינא מתחילה לומר, כי באופן זה לִית לָהּ אִלָּא חַד
דִּיקְלָא – אין לה אלא דקל אחד לגבות ממנו את כתובתה, שהרי
למחלה על שיעבוד כתובתה מהנכסים שחילק לבנים, מאחר
שעשאה שותף ביניהם, ולא נותר ביד הבעל אלא דקל אחד
שממנו לא מחלה על שיעבודה. אָמַר לִית רַב יוֹמֵר לְרַבִּינָא, אִי לִית
לָהּ – אם אין לה לגבות מחלק הבנים, משום שמחלה עליו, חַד
דִּיקְלָא נָמִי לִית לָהּ – גם מאותו דקל אין לה לגבות, שמהלה על
שיעבודה גם ממנו, שכשם שמחלה על זה כך מחלה על זה, כיון
שעשאה שותף ביניהם. אִלָּא סִבְרַתְךָ שְׁתַּגְבָּה מִדְּקַל זֶה הִיא שְׂכִינָא
שְׁנִינָא אֲוֹתוּ וְלֹא נִתְּנָה לְבָנִיו, לֹא מִחֻלָּה כְּתוּבָתָהּ, כיון שהניח לה
מקום לגבות ממנו מַצַּת מִן הַחֹב, וּמַעֲתָה נִאֲמַר שְׂמִינּוּ דְּתַחְתָּא
לְיִקְלָא – מתוך שהיא באה וגובה את חוב כתובתה מדקל זה,
נִתְּתָא נָמִי לְבָנֵיהּ נִכְסֵי – יכולה היא לגבות מכל הנכסים, גם מאלו
שנתן לבניו, שניתן לומר שאף עליהם לא מחלה, ומה שלא מחתה
הוא משום שסברה שאחר שישימו בית דין את הדקל ותטרפנו
תשוב לערער על שאר הנכסים ותגבה מהם את המותר, וממילא
אין שתיקתה מורה על מחילה כלל וכלל.

הגמרא שבה לנסוק בדיון הנחלק דרבי יוחנן בר ברוקה שבמשנתנו
(לעיל קל): אָמַר רַב הוּנָא, שָׂכִיב מֵרַע שִׁבְתָּב שֶׁל נִכְסֵי יִדְיוּ לְאַחֵר,
ולא פירש בכתיבתו לא לשון מתנה ולא לשון ירושה, רִואִין את
המקבל, אִם הוּא רַאוי לְיִירֵשׁוּ – (עומד לירשו לכשימות יחד עם
ירשים אחרים, כגון שהוא בן בין הנכים, או שהיא בת בין הבנות
ואין לו בנים, שדין המקבל לרשת אלא שהגדיל את חלקו יותר
מהגיע לו, נִזְמָלְן מִשּׁוּם – (בתורת) ירושה, שתוקפה של נתינה זו
היא כדיו הנהלת אדם המנחיל את נכסיו לראוי לירשו וכמבואר
במשנה לעיל קל) בשם רבי יוחנן בן ברוקה, שכיין שיכול המקבל
לקבל משום ירושה ומאליו יהיה כן אף בלא שיפרש, ודאי לכך
התכוון הנותן הואיל ולא פירש לשון מתנה, ועוד, שכן הסתם בא
לתת לו בירושה ולא לעקור דין ירושה דאורייתא, וְאִם לֹא, שאינו
ראוי לירשו, שיש קרובים ממנו, ואי אפשר לו לנותן להנחיל לו
את הנכסים בתורת ירושה, נִזְמָלְן מִשּׁוּם – (בתורת) מִתְּנָה, שהלא
אין אדם מוציא דבריו לבטלה, ואף שלא אמר לשון מתנה על
כרחו לכך התכוון.

רב נחמן הבין שעיקר דבריו של רב הונא באו להורות שיש תורת
ירושא בנותן את נכסיו למי שראוי לירשו, והיינו לפסוק שהלכה
כרבי יוחנן בן ברוקה, ועל כן הקשה על כך: אָמַר לִיה רַב נְחֲמָן לרב
הונא, נִנְבָּא נְנִיבִי לְמַפּ לָךְ – למה לך להסתיר את דבריך, אִי כְּבִירָא
לָךְ כְּרִבִּי יוֹהָנָן בֶּן בְּרַקָּה, שיכול אדם להנחיל את נכסיו למי שראוי
לירשו, אִמָּא – אמור בפירוש שְׁלֵלָה כְּרִבִּי יוֹהָנָן בֶּן בְּרַקָּה, דְּהָא
שְׂמַעְתִּיתִךְ – שהלא ההלכה שאמרת פשיטת רבי יוחנן בן ברוקה
הוא דְּחֻלָּתָא – (הולכת), ולמה העלמת את דבריך ואמרת שאם ראוי
לירשו נוטלם משום ירושה בלא לפרש שכונתך אינה אלא
לפסוק כמותו.

שב רב נחמן ואמר: דִּלְמָא – שמא לא התכוונת לפסוק כרבי יוחנן
בן ברוקה כלל, אלא בִּי הָא קְאָמַרְתָּ – על מעשה כזה אמרת
דברך, דְּהָהוּא דְּתָהּ קָא שָׂכִיב – שהיה אדם שנטה למות, וְאָמַר
לִיה נִכְסֵיהּ לְמָאן – ושאלוהו למי יהיו נכסיו, דִּלְמָא לְפִלְגִינָא – שמא
יהיו לפלוגי, וְאָמַר לָהּ אִלָּא לְמָאן – והשיב להם: אלא למי, כלומר
וכי לא יהיו אם לא לאותו פלוגי, והרי זה כאלו אמר שנכסיו יהיו
לאותו פלוגי, אלא שלא פירש אם בתורת ירושה או בתורת מתנה,

שב רב נחמן ואמר: דִּלְמָא – שמא לא התכוונת לפסוק כרבי יוחנן
בן ברוקה כלל, אלא בִּי הָא קְאָמַרְתָּ – על מעשה כזה אמרת
דברך, דְּהָהוּא דְּתָהּ קָא שָׂכִיב – שהיה אדם שנטה למות, וְאָמַר
לִיה נִכְסֵיהּ לְמָאן – ושאלוהו למי יהיו נכסיו, דִּלְמָא לְפִלְגִינָא – שמא
יהיו לפלוגי, וְאָמַר לָהּ אִלָּא לְמָאן – והשיב להם: אלא למי, כלומר
וכי לא יהיו אם לא לאותו פלוגי, והרי זה כאלו אמר שנכסיו יהיו
לאותו פלוגי, אלא שלא פירש אם בתורת ירושה או בתורת מתנה,

שב רב נחמן ואמר: דִּלְמָא – שמא לא התכוונת לפסוק כרבי יוחנן
בן ברוקה כלל, אלא בִּי הָא קְאָמַרְתָּ – על מעשה כזה אמרת
דברך, דְּהָהוּא דְּתָהּ קָא שָׂכִיב – שהיה אדם שנטה למות, וְאָמַר
לִיה נִכְסֵיהּ לְמָאן – ושאלוהו למי יהיו נכסיו, דִּלְמָא לְפִלְגִינָא – שמא
יהיו לפלוגי, וְאָמַר לָהּ אִלָּא לְמָאן – והשיב להם: אלא למי, כלומר
וכי לא יהיו אם לא לאותו פלוגי, והרי זה כאלו אמר שנכסיו יהיו
לאותו פלוגי, אלא שלא פירש אם בתורת ירושה או בתורת מתנה,

שב רב נחמן ואמר: דִּלְמָא – שמא לא התכוונת לפסוק כרבי יוחנן
בן ברוקה כלל, אלא בִּי הָא קְאָמַרְתָּ – על מעשה כזה אמרת
דברך, דְּהָהוּא דְּתָהּ קָא שָׂכִיב – שהיה אדם שנטה למות, וְאָמַר
לִיה נִכְסֵיהּ לְמָאן – ושאלוהו למי יהיו נכסיו, דִּלְמָא לְפִלְגִינָא – שמא
יהיו לפלוגי, וְאָמַר לָהּ אִלָּא לְמָאן – והשיב להם: אלא למי, כלומר
וכי לא יהיו אם לא לאותו פלוגי, והרי זה כאלו אמר שנכסיו יהיו
לאותו פלוגי, אלא שלא פירש אם בתורת ירושה או בתורת מתנה,

שב רב נחמן ואמר: דִּלְמָא – שמא לא התכוונת לפסוק כרבי יוחנן
בן ברוקה כלל, אלא בִּי הָא קְאָמַרְתָּ – על מעשה כזה אמרת
דברך, דְּהָהוּא דְּתָהּ קָא שָׂכִיב – שהיה אדם שנטה למות, וְאָמַר
לִיה נִכְסֵיהּ לְמָאן – ושאלוהו למי יהיו נכסיו, דִּלְמָא לְפִלְגִינָא – שמא
יהיו לפלוגי, וְאָמַר לָהּ אִלָּא לְמָאן – והשיב להם: אלא למי, כלומר
וכי לא יהיו אם לא לאותו פלוגי, והרי זה כאלו אמר שנכסיו יהיו
לאותו פלוגי, אלא שלא פירש אם בתורת ירושה או בתורת מתנה,

שב רב נחמן ואמר: דִּלְמָא – שמא לא התכוונת לפסוק כרבי יוחנן
בן ברוקה כלל, אלא בִּי הָא קְאָמַרְתָּ – על מעשה כזה אמרת
דברך, דְּהָהוּא דְּתָהּ קָא שָׂכִיב – שהיה אדם שנטה למות, וְאָמַר
לִיה נִכְסֵיהּ לְמָאן – ושאלוהו למי יהיו נכסיו, דִּלְמָא לְפִלְגִינָא – שמא
יהיו לפלוגי, וְאָמַר לָהּ אִלָּא לְמָאן – והשיב להם: אלא למי, כלומר
וכי לא יהיו אם לא לאותו פלוגי, והרי זה כאלו אמר שנכסיו יהיו
לאותו פלוגי, אלא שלא פירש אם בתורת ירושה או בתורת מתנה,

בבא בתרא דף קלג עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום ראשון) קפט

המרגלית לגזברים, שָׁמֹה בְּתִלְסִיר עֲלֵי־אֶתָּא דִּינִיר – וּשְׂמוֹ אוֹתָהּ
בַּכְּמוֹת דִּינִירִים שֶׁמִּמָּלֵאת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה עֲלִיּוֹת גַּג, אֲמַרְי לִיה – אִמְרוּ
לוֹ הַגִּזְבִּירִים, שֶׁכְּמוֹת שֶׁל שֶׁבַע עֲלִיּוֹת מִתּוֹךְ הַשְּׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה, אִיבָא –
יֵשׁ לְהַקְדֵּשׁ בְּאוֹצְרוֹתָיו, אוֹלָם שִׁית – כְּמוֹת שֶׁל שֵׁשׁ הָעֲלִיּוֹת
הָאֲחֵרוֹת, לִיבָא – אֵין לְהַקְדֵּשׁ, וְלִכֵּן אֵינִים יוֹכֵלִים לְקַנּוֹת אוֹתָהּ.
אֲמַרְי לְהוּ – אִמְרוּ לָהֶם בְּנוֹ שֶׁל יוֹסֵף בֶּן יִיעֲזָר, אוֹתָן שֶׁבַע שֶׁאִמְרָתָם
שִׁישׁ לְהַקְדֵּשׁ, הִבּוּ לִי – תְּנוּ לִי, וְשִׁית – שֵׁשׁ הָאֲחֵרוֹת שֶׁאֵינִן
לְהַקְדֵּשׁ, הָרִי מִן הַמִּקְדָּשׁוֹת לְשִׁמְשֵׁם. עֲמָדוֹ חֲכָמֵי הַדּוֹר שֶׁהָיוּ כּוֹתְבִים
אֶת הַהוֹצָאוֹת הַבְּנוֹסֹת שֶׁל הַקְדֵּשׁ, וּבְתִבְּנוֹ לִשְׁבַח אֶת יוֹסֵף בֶּן יִיעֲזָר
וּבְנוֹ, וְהִזְכִּיר שִׁיפָא בֶּן יִעֲזָר הַכְּנִיז – הַקְדִּישׁ כְּמוֹת שֶׁל עֲלִיָּה אֲחֵרָה,
וּבְנוֹ הַכְּנִיז כְּמוֹת שֶׁל שִׁשׁ עֲלִיּוֹת.

הגמרא מביאה שיטת תנא אחר שחולק: **ואִכָּא** **אֶמְרֵי** – ויש
שאמרו שכתבו אותם לגנאי, שיוסֵף בֶּן יְעִזְרֵה הַכֵּהִים כְּמוֹת שֶׁל
עֲלִיָּה אַחֶת, וּבְנֵי הַחֲזִיצָה מִקְהֶדֶשׁ כְּמוֹת שֶׁל שְׂעָע עֲלִיּוֹת, וְלֹא הִיָּה
לֹל עֲשׂוֹת אֶת כָּל מִנּוּן הַקֹּדֶשׁ, וּבִמְנוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁעֲשָׂה בֶּן גִּילָה
דַּעְתּוֹ שֶׁאֵם הָיָה לְהַקְדֵּשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה עֲלִיּוֹת הִיָּה נוֹטֵל אֶת כּוֹל.

הגמרא מבארת את הראיה מהמעשה לשיטת התנא שכתבו אותם
 לשבחה: מִדְּקָא אֲמַרִי וּבְנוֹ הַכְּנִים' שש, והיינו שכתבו אותו לשבחה,
 מכלל - משמע מזה, דשפיר עבד - טוב עשה יוסף בן יעזר

כשהקדיש את נכסיו והעביר אותם מבנו שלא היה נזהג כשורה,⁷¹
שמעשה זה גרם שבנו יקדיש שש עליות. וממה שכתבו כן כל⁷²

⁷³ חכמי הדור, מוכח שלא נחלקו רבנן על רבן שמעון בן גמליאל,
⁷⁴ ומודים שבשאינן הבן נוהג בשורה, מותר להעביר את נכסיו לאחר.

75 הגמרא שואלת שניתן להוכיח להיפך. שואלת הגמרא: **אִדְרְבָּהּ** –
76 נוכיח להיפך לשיטת התנא שכתבו אותם לגנאי, **שְׁמִדְקָא אִמְרִי**

77 וּבִנּוֹ הַזֶּה 'שָׁבַע', וְהֵינּוּ שָׁכְתָבוּ אוֹתוֹ לִגְנָאֵי עַל שְׁוֹרְצִיא אֶת כָּל
78 מִמּוֹן הַקֹּדֶשׁ, מִכָּלֶּל – מִשְׁמַע מִזֶּה, דִּלְאֹ שְׁפִיר עָבַד – שְׁלָא טוֹב

79 עשה יוסף בן יעוצר כשהעביר את הנחלה מבנו, שמעשה זה גרם
80 לו שיעשה בנו כן. וממה שכתבו כן כל חכמי הדור, מוכח שנחלקו

81 רבנן גזמ באופן שאין בנו נוהג כשורה.
82 מסיקה הגמרא: **אֵלֶּא מֵהָא לִיבָא לְמִשְׁמַע מִינָּה** – באמת אי אפשר
83 ללמוד מזה שיש להם שום דבר מן המצוות, אלא שיש להם שום דבר מן המצוות.

83 להוכיח ממעשה זה, כיון שנחלקו בו התנאים אם נחלקו רבנן על
84 רבן שמעון בן גמליאל, ואין אנו יודעים על איזה תנא לסמוך.

עֲלֶהָ – מִהָּ הִיא הֵחֲרָעָה בְּנִידוֹן זֶה, הָאֵם רִבְנָן חוֹלָקִים עַל רִבָּן
שִׁמְעוֹנִי וְנִמְלֹאֵל כִּי אֵין דְּאִמָּה לֵּה אִימֹנָאֵל לֵבָר וְהוּדָה אִימֹנָא

88 - אדם שנון, לֹא תִהְיֶה בִּי עֲבוּרֵי אַחֲסֵנְתָא - אל תהיה במקום
89 שמשעבדים ונחלם. וְאֶפְסָלוּ בְּשִׁמְעוֹנִיָּתִים וְנָחֳלָה מִדְּבָרָא בְּיִשְׁרָאֵל לְבָבָא

90 מָבֵא – מִבֶּן רַע לְבֶן טוֹב, וְכֵן שֶׁכֶּן כְּשֶׁמַּעֲבִירִים נֹחֵלָה מִבֶּרֶא לְבֶרֶא
91 – מִזֶּכֶּר לָהֶם, כִּינּוּ שֶׁאֵינוֹר יוֹדֵעַ מִמֵּי יָצֵא לְבָסוֹם בֶּן בֶּשֶׁר, וּמוֹכֵחַ

שנחלקו רבנן על רבן שמעון בן גמליאל, שאם לא כן יקשה מדוע

94 והרי גם רבנן מודים בזה שהוא זכור לטוב. אלא מוכח שלרבנן אין
95 לאב להעביר נחלה מבנו בכל אופן, ושמואל פסק כמותם.

הגמרא מביאה מעשה באדם שהעביר נחלתו מבניו שלא נהגו
כשורה: תנו רבנן בברייתא, מעשה באדם אחד שלא היו בניו נוהגין

בַּשּׁוּרָה, וּלְכֵן עָמַד וּכְתַב אֶת כָּל נִכְסָיו בְּמַתְנָה לְיוֹנָתָן בֶּן עֻזִּיאֵל. מֶה
עָשָׂה יוֹנָתָן בֶּן עֻזִּיאֵל, מִכָּר שְׁלִישׁ מִהַנִּכְסִים, וְהִקְדִּישׁ שְׁלִישׁ, וְהַחֲזִיר

100 לְבָנָיו שְׁלִישׁ, בָּא עָלָיו שְׂמַאי בֶּמְקָלוֹ וַתִּרְמִילוּ, כְּלוֹמֵר לְהַתּוּכַח עִמּוֹ,
101 וְאָמַר לוֹ שֶׁהִמְתַּנֵּה בְטִילָה מִשּׁוּם שֶׁעָבַר עַל דַּעַת הַנּוֹתָן, שֶׁהִרְי

102 מסתמא היתה דעת הנותן שלא ליתן לבניו, וכיון שבטלה המתנה,
103 צריך ליטלה מבניו כיון שמצוה לקיים דברי המת.

104 הגמרא מביאה את תשובת יונתן לשמאי: אָמַר לִיהּ יוֹנָתָן, שְׁמַאי,
105 אִם אַתָּה יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֶלְקוֹת אֶת מֵה שְׁמִכְרְתִּי לָהֶם, וְכָן אִם

106 תוכל להוציא מהקדש את מה שִׁחְקַדְשָׁתִּי, אֹתָהּ יָבֹול לְהוֹצִיאָהּ
107 מֵהַבָּנִים אֶת מֶה שֶׁחֲחֹדְרָתִי לָהֶם, כִּיֹּן שֶׁלְּדַבְרִיךָ לֹא חָלָה הַמַּתָּנָה

כלל, וכל מה שעשיתי עם המתנה בטל.

1 הגמרא מביאה מעשה בענין זה: **הווא דאמר ליה לחכמיה, 'נכסי'**
2 **יהיו לך ואחריו** [אחר מותר] **יהיו לפלוני, וראשון ראוי ליורשו** הנה
3 [והיה], ולאחר מכן **שכים** – **מת הראשון, ואתא** – ובא השני וקא
4 **תבע** את הנכסים, כפי שצוה הנותן שיקבלם אחר מות הראשון.
5 **קבר רב עיליש קמה דרבא** – [שישב לפני רבא] **למימר שני נמי**
6 **שקול** – שאכן הנכסים יעברו לשני, כפי שצוה הנותן. **אמר ליה**
7 **רבא, דייני דהצעתא הכי דייני** – דייני פשרה דנים כן, מחמת שאינם
8 בקיאים בדיון ומפני אי ידיעתם מורים תמיד שמוחצה לזה ומחצה
9 לזה כדן מדין המחטל בספק, ואין נכון דין זה, **שחרי לא תניי** –
10 האם אין זה כפי הדין **דשלה רב אמר בר רב עקיבא שכיין שלא ראי**
11 **ליורשו** וזה הנכסים בתורת ירושה, ורבבי יוחנן בן ברוקה, וירושא
12 אין לה הפסק, ועל כן זכו בני הראשון אחריו, ולא יקבלם השני.
13 **אבסיף** – התבייש רב עיליש על שטעה בדיון זה, וחשש שיאמר
14 רבא בליבו **אילו לא הייתי כאן היה דין דין שאינו אמת**, ואם כן יש
15 לערער על כל הדינים שהוא דין שלא בפני. **הרגיש רבא בבך וקרי**
16 **עליה פסוק זה 'אני ה' בעתה אתישנה'** (ישעיה ס כב), **שבעת**
17 **שהצדיקים ערכים לישועה**, הקב"ה ממציאה להם, ואף עתה יודע
18 **אני בך שמעולם לא באה תהלה על דרך, שחרי עתה שטעית וימן**
19 **אותי הקב"ה לכאן כבדי שלא תכל.**

משנה

20 משתנינו דנה באדם שמעביר את נכסיו שראויים בניו לירש,
21 לאחרים שאינם ראויים ליורשו, אם מעשיו רצויים או לא: הַבּוֹתָב
22 אֶת נִכְסָיו לְאַחֵרִים, וְהִנֵּה אֵת כְּנִי שֶׁלֹא יִירָשׁוּ אֶת נִכְסָיו. מִה שֶׁעָשָׂה
23 עָשׂוּי, אֵלֶּה שֶׁאֵין רוּחַ הַקְּדָשׁ נִתְּנָה הֵמָּנָה – אֵין לַחֲכָמִים נַחַת רוּחַ
24 מַעֲשִׂי, וְכּוּעָסִים עָלָיו עַל שֶׁהַעֲבִיר נַחֲלַת בְּנֵי לְאַחֵרִים, וּבִטֵּל
25 בּוֹהַ אֶת הַיְרֻשָׁה הָאֲמוּרָה, תּוֹרָה, רֶכֶּן שֶׁמֶן מִלֵּילָל אִוְרָה, אִם
26 לֹא הָיוּ בְּנָיו וְהִנֵּהם בְּפֻרָה, אִתָּהּ וְכֹר לִפְנֵי עַל מַעֲשָׂה.

גמרא

27 הגמרא מבררת האם תנא קמא נחלק על רבן שמעון בן גמליאל:
28 **אִיבְעִיָא** להו – נסתפקו בני הישיבה, **מִי פְלִיגי** –האם נחלקו רבן
29 **עֲלֵיהֶן דְּרַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל** באופן שאין בניו נוהגים כשורה,
30 וסוברים גם כזה שאין רוח חכמים נוחה הימנ, כיון שיתנא שיצאו
31 ממנו בנים טובים, **אִלּוּ נַחֲלָקוּ**.

32 הגמרא מביאה ראייה לאחד מצדדי הספק: **הא שמע, דייסוף בן**
 33 **יועזר היה לו בן שלא היה נזהר בשורה, הוה ליה ליוסף בן יועזר,**

34 עֲלִיתָּהּ דְּדִנְיָ – עֲלִיתָּהּ גַּם מִלֵּאָה דִּנְיָ, וּלְפִי שְׁבִנּוּ לֹא נִהַג
35 כְּשׁוֹרָה וְלֹא רָצָה לְהוֹרִישׁ לוֹ אֶת כִּסְפוֹ, קָם אֲבִדְשָׁה – הִקְדִּישׁ אֶת

36 מִדָּה שֶׁבַע־לִיטָה הִגָּג. אֲוִיל - הֵלֶךְ בְּנוֹ, נָסִיב בַּת נְאֻדִּיל בְּלִילֵי דִינָא
37 מִלֵּבָא - נִשָּׂא לֵאשָׁה אֶת בַּת קֹלַע הַכְּתָרִים שֶׁל יֵנָי הַמֶּלֶךְ. אֲוִלִּידָה

38 דְּבִיתָהּ - ילדה אשתו, וְכִין לָהּ פִּינִיתָא - וקנה דג ליצורכה, קָרַעָה
39 - פתח את הדג, אֲשַׁכַּח בָּהּ מִהֲגִילָתָא - ומצא בו מרגלית. אֲמַרָה

40 לִיָּה אִשְׁתּוֹ, כְּשֶׁתִּרְצֶה לַפְּדוֹת אֶת שׁוּי הַמִּרְגְּלִית, לֹא תִמְנִיָּה
41 לְמִלְכָּא - אֶל תְּבִיאֶנָּה לְבֵית הַמֶּלֶךְ שִׁקְנָה אוֹתָהּ לְצוֹרֵךְ כְּתִרְיוֹ שֶׁל

43 בדמים מועטים ולא כשויה. אלא ויל אַמְטִייה לְגַבִּי וְזַבְרִי – תולִיךְ

44 אותה לגוברי ההקדש, ויקנו אותה לצורך אבני האפור. וְלֹא
45 תִּשְׂיִמָּהּ אֵת - אֵל תִּשּׁוּם אוֹתָהּ לְבֹדֶךָ, לֵאמֹר שְׂבַכְךָ וְכָךְ תִּתְנַנֶּה

46 להקדש, וְאֶמִיתָוּתוֹ לְנִבְיָהּ בְּמִסְתָּרָתָהּ לְהַדְרִימָהּ – שְׂכָאֲשֶׁר אָדָם אוֹמֵר
47 לַת דְּבַר לַהֲקֵדֶשׁ, הוּא קְנוֹי לַהֲקֵדֶשׁ בְּדִיבּוּר בְּלִבָּהּ, כְּמוֹ הַדְרִיט
48 אֶתֶּמֶתָהּ מִן הַמִּסְתָּרָהּ וְאֶמִיתָוּתָהּ עִם הַנְּבִיָּאִים מִתְּחִלָּה וְאַחֲרָיָהּ

48 שקונה חפץ במסירה, וממילא אם תאמר סכום שהוא פחות
49 משווה, תתחייב לקיים את אמירתך ולא תוכל לקבל עליה יותר,
50 ולכן לא ייחשב נאמרו. ואם תאמר שיש בו חסד, ולכן ייחשב נאמרו.

ויראי שמים לא יִשְׁמוּ אוֹתָהּ בַּפּוֹת מִשׁוּדָּה. אֲמַנְיָה - הִבִּיא אֵת